

Vorančeva pot

Ivica, Ciril in Milojka so nam pohodnikom UTŽO Trebnje za slovenski kulturni praznik pripravili pohod, ki je po tematiki ustrezal 8. februarju. Popeljali so nas na Koroško, na poti in stezice po katerih je hodil pisatelj Lovro Kuhar – Prežihov Voranc. V teh krajih je našel navdih za svoje pisanje, sem se je vedno rad vračal in črpal moč za premagovanje ovir, ki jih v njegovem življenju ni manjkalo.

25 junakov in junakinj, ki se nismo ustrašili nizkih temperatur, se nas je zbralo za ta pohod. Pot nas je vodila kar po nekaj dolinah, po katerih so si utrle poti reke. Do Sevnice nas je spremljala Mirna, potem Sava, od Zidanega mosta do Celja poskočna Savinja, in na zadnjem delu poti še Paka in Mislinja. Na Koroškem so nas sprejele snežinke, ki so se sanjavo spuščale na zemljo. Po okrepčilu s prvo jutranjo kavico v Mislinji smo se izkrcali na ciljni lokaciji v Kotljah. Vorančeva pot se vije po okoliških gričih in pohodnike vodi po postajah, ki so zaznamovale življenje Lovra Kuharja.

Naš pohod smo začeli pri Rimskem vrelcu, ki se že stoletja pretaka izpod vznožja Uršlje gore. Domačini pravijo, da je mineralen vrelc zdravilen, saj je voda bogata z železom. Nadaljevali smo proti Kotnikovi bajti v Kotu. Bajte v kateri se je 10.8.1893 rodil Lovro Kuhar ni več. Je pa spominsko obeležje na hiši zdajšnjih lastnikov.

Pot, ki je bila zasnežena in na nekaterih mestih ledena, se je strmo vzpenjala proti Koglu.

Cirila nič ne more presenetiti, na najbolj strmem delu je napel vrv, ki nam je pomagala, da smo lažje premagali ta del poti. V Pekel, kjer je Lovro kot otrok nabiral solzice za svojo mamo, smo zrli le s ceste, saj bi bil spust v globel preveč naporen in nevaren. Pot smo nadaljevali do Ivarčkega jezera. Še pred nekaj leti je bil to pomemben rekreativni prostor za domačine. Sedaj pa so objekti zaprti in čakajo na junaka, ki bo dal temu prostoru novo življenje.

Rahel spust nas je vodil do Šratneka in Prežihove bajte, ki jo je Lovrov oče kupil leta 1911. S tem je uresničil dolgoletno željo, da je pridobil svoj košček zemlje in postal gospodar na svojem. Krivice, ki jih je doživljal kot grofov najemnik, so ga bolele. Kuharjevi so bili revni in so lahko šolali le enega otroka. Lovro ni imel te sreče, čeprav si je tega zelo želel. Ostal je doma za pomoč očetu, nekaj časa pa je delal v železarni. Ni mu pa to vzelo želje po pisanju. Njegova mama ga je navdihnila za pisanje, saj je bila odlična pripovedovalka zgodb. V njegovih delih prevladuje tematika iz kmečkega življenja in proletariata. Spomine na otroška leta je upodobil v črticah, ki jih je izdal v zbirki Solzice. Znanе so njegove novele Samorastniki, Boj na požiralniku, Potolčeni kramoh, Prvo pismo in druge ter romani Požganica, Jamnica in Doberdob. Pisal je tudi potopise in v enem je opisal tudi življenje v naših krajih Potovanje od Mokronoga do Pijane gore. Nad Mokronogom je živel leta 1939, ko je bil v ilegali. Lovro Kuhar je bil vseskozi aktiven javni in politični delavec. Umril je leta 1950 v Mariboru. Zadnja leta so ga pestile bolezni.

Našo pot smo zaključili na pokopališču v Kotljah, kjer počiva rodbina Kuhar. Strnili smo krožno pot in se znova spomnili veličine Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca.

Preden sem se odpravila na Prežihovo pot sem prebrala roman o njem Nemirni duh, ki ga je napisal Rudi Mlinar. Vsekakor priporočljivo branje in prav tako pohajanje okrog Kotelj.

Bilo je zelo lepo in vodenje je bilo izjemno.

Tina Plazar

